

Na první pohled může tento velký silný pes budít respekt a na někoho může působit i nebezpečně. Tento dojem je ale více než mylný. Většího psího dobráka byste totiž těžko pohledali.

Bladhaund

Pes svatého Huberta

Bladhaund bývá také nazýván „psem vznešené, královské krve“ – odtud také jeho jméno, které ve své anglické podobě obsahuje slovo blood, tedy krev. V žádném případě to ale neznamená, že by tento pes měl být považován za jakousi krvelačnou bestii. Ba naopak! Patří mezi typické psy dobráky, stoické obry, kteří dobře vědí, jakou silou disponují, a nemají potřebu o tom své okolí zbytečně přesvědčovat. Díky vrozené sebejistotě není bladhaund agresivní, chovatelé popisují jeho charakter jako dobromyslný, jemný a citlivý, oddaný svému pánovi. „Je to silná osobnost s křehkou duší, stydlivě povahy,“ říká o něm chovatelka Martina Svobodová. Je přátelský nejen k lidem, ale i k ostatním psům. Avšak pokud je napaden, není zbabělý a je nutné počítat s tím, že si nedá nic líbit. „Můj bladhaund Nabrouck byl napaden křížencem německého ovčáka. Na jeho první dva útoky nevěříčně zíral, co si to dovoluje, no a pak ho natvrdo zadupal do země,“ vzpomíná na nemilou příhodu vyznavač tohoto u nás nepříliš rozšířeného plemene Lubomír Satora.

Má svou hlavu

Je-li možné o nějakém psovi s jistotou tvrdit, že je tvrdohlavý, pak je to bladhaund. A zřejmě proto, že toto plemeno má hlavu docela dost velkou, je dost velká i tato jeho světlavost. „Díky své tvrdé hlavě si prosadí prakticky všechno, co chce, a neumí, respektive nechce pracovat na povel. Co nechce, to neudělá, a nenechá se k tomu nijak přesvědčit. To mu jeho hrdost nedovolí. Podle mne bladhaunda nejde vycvičit, tento pes se musí pochopit. Pokud jde na volno, skllopí hlavu, tím se mu volná kůže přehrne přes oči, dlouhé uši překryjí a ucpou zvukovody v uších, a i když slyší, tak neslyší. Můžete křičet, vztekat se, nic s ním nehne a dělá si, co chce právě jenom on,“ říká s jistotou nadsázkou Lubomír Satora.

Nemáte-li s výcvikem psů vůbec žádné zkušenosti a uvažujete-li, že si pořídíte právě toto plemeno, pak si to ještě dobře rozmyslete. Výchova bladhaunda

Mohutný, ale lehkonožý

Bladhaund je nejmohutnějším ze všech honičů. Dosahuje výšky 68 cm u psa a 62 cm u feny a váhy zhruba 46–54 kg u psa a 40–48 kg u feny. Má silnou kostru a celkově robustní, svalnaté tělo. Měkká kůže na hlavě a krku je u tohoto plemene typicky volná, zvrásněná do hlubokých záhybů. Má vysokou, úzkou a dlouhou hlavu s vráskami a záhyby na čele a lících a dlouhými visícími pysky. Uši má velice dlouhé, spadají na dlouhý krk s dvojitým lalokem. Kůže na celém těle je volná, velmi jemná, krátká a hustá, přitom dostatečně tvrdá, aby psa ochránila před nepřízní počasí. Rozlišují se tři druhy zbarvení tohoto plemene: dvoubarevné – černé s pálením, játrově hnědé s pálením a jednobarevné červené. Přestože jde o robustního psa, zaujme svým lehkým pohybem. Má hluboký hlas.

by se totiž mohla pro vás stát nerozlousknutelným oříškem. Díky své umíněnosti totiž tento pes snadno přeroste svému pánovi přes hlavu – tedy pokud není dostatečně autoritativní a důsledný, jak je při výchově tohoto plemene potřeba. „Začátečník si musí být vědom, že se jedná o velkého psa, který musí poslouchat na povel, neboť v náruči ho neodnese,“ upozorňuje na nutnost důsledné výchovy Martina Svobodová.

Z královské krve

Bladhaund se může pyšnit skutečně prastarým rodokmenem – jeho kořeny sahají hluboko do raného středověku. Již tehdy, v 7. století, prý vyšlechtili mniši v klášteře svatého Huberta v belgických Ardenách skvělého loveckého psa, specialistu na lov vysoké zvěře, tedy hlavně jelenů, ale dokázal si prý poradit i s divočáky a vlky. V 11. století tyto psy přivezl do Anglie slavný Vilém Dobytel. V Anglii odchovaní svatohubertští psi pak byli pojmenováni jako „blooded hound“, což znamenalo čistokrevný. Později, v 19. století, byli vyvázeni do zahraničí a také do Spojených států. Tady měli za úkol stopovat indiány, hledat uprchlé otroky a pomáhat při chytání prchajících trestanců. Dnes se jejich vynikající stopařské vlastnosti používají při pátrání po pohřešovaných lidech.

Základní poslušnost je úspěch

A jaká by tedy měla výchova bladhaunda být, aby byla úspěšná? Lubomír Satora na tuto otázku odpovídá upřímně: „Řekněme si to na rovinu – dlouhodobým, důsledným a trpělivým tréninkem je možné jej naučit základní povely: Ke mně, Sedni, Lehni, Zůstaň a podobně. Poslušnost a bladhaund prostě nejdou k sobě. Osobně se mi osvědčilo, že všechno krásně funguje, jedině když to pes chce, anebo když má dobrou náladu. Pamlsk to většinou dobře rozhodne. Opět ale pozor! Když jej naučíte například na piškot nastupovat do auta, tak ho tam bez piškotu příště prostě nedostanete. Takže pracuje na principu: Dej piškot a já možná poslechnu. Ale čest výjimkám – na internetu jednu dobu bylo video, kde mladé děvče v Rusku naučilo bladhaunda dogdancing.“

Chcete-li tedy toto plemeno zvládnout, pak máte šanci na úspěch, ale musíte se obrnit trpělivostí, sebekontrolou a hlavně musíte být důslední. Koneckonců, tento recept platí ve větší či menší míře pro všechna plemena. Na pohlavky či jiné fyzické tresty raději úplně zapomeňte, ničeho byste jimi nedosáhli. Naopak, pokud budete k psovi přistupovat pozitivně, s dobrou náladou, bude mít i pes větší chuť plnit vaše příkazy.

Miluje společnost

Díky své silné fyzické konstituci je to pes odolný. „Může být celoročně ubytovaný v kotci,“ odpovídá na otázku, zda toto plemeno zvládne i trvalé bydlení venku, Martina Svobodová. Ale je jen na vás, jestli

budete chtít, aby žil s vámi v domě či bytě, nebo venku na zahradě. Jak už jsme se zmínili, je to pes společenský a velice oddaný svému pánovi, a tak je pro něj dlouhodobé a trvalé odloučení od něj traumatizující záležitostí. „Není ale potřeba ho mít neustále u sebe. Já jsem to řešil tak, že měl pelech za skleněnými dveřmi na terase propojené s obývacím pokojem. To bylo jeho oblíbené místo. Venku si mohl chodit po zahradě, jak chtěl, ale kdykoli mrkl přes okno, tak nás tam viděl,“ říká Lubomír Satora, a dodává: „Kotec měl na zahradě, ale dostat jej

Co nechce, to neudělá, a nenechá se k tomu nijak přesvědčit

tam, byl nad lidský úkol. Nemá rád samotu, těžce snáší, když ho někdo nechá v kotci dlouho. Díky své přirozené zvědavosti, rád chodí na procházky, potřebuje mnoho pohybu a do pelechu chodí skutečně jenom odpočívat.“

Je to prostě pes společenský a má rád nejen společnost lidí, ale i dalších psů. „Také s dětmi a domácími zvířaty se snáší velice dobře, přímo je miluje,“ popisuje jeho přátelskou povahu Martina Svobodová. Přestože je k dětem poměrně trpělivý a láskyplný, nikdy jej nenechávejte s malými dětmi o samotě – ne že by hrozilo, že je třeba kousne, ale přece jen je to pes velký a těžký a mohl by malé dítě při hře neúmyslně zranit.

V suchu a čistotě

Při péči o bladhaunda je potřeba věnovat vyšší pozornost jeho volné kůži, a to zejména pokud je mokrá – v záhybech, například na krku, se může zaparřit. Je tedy nutné ji udržovat v suchu a čistotě. „Rád plave, namáčí se. Jeho zvědavost ho nutí prolézt každé roští, nic pro něj není na překážku. Takže je skutečně nutné udržovat srst v čistotě,“ říká Lubomír Satora. Jinak postačí běžné kartáčování. Uši a oči je nutné pravidelně a často čistit. Důležité je také krmit jej kvalitní stravou, a to ve dvou dávkách denně. Proč ne jen v jedné dávce, vysvětluje chovatel: „Jak má volnou kůži, tak volně má všechno i uvnitř, takže mu hrozí torze čili přetočení žaludku. Proto je lepší krmit raději menšími dávkami a častěji.“

Dalším problémem mohou být i vady očních víček, které způsobují nadměrné slzení oka a snadnější zanášení nečistot do oka a následně záněty. Tyto defekty je možné chirurgicky odstranit.

Co je mantrailing?

Čím se tato metoda vyhledávání lidí s pomocí psů liší od jiných metod založených na stopování, jsme se zeptali Lubomíra Satory, člena skupiny Rescue BHC:

„Mantrailing, jako metoda práce psa na stopě, přesně vychází ze základních a přirozených instinktů zvířete, které ‚ulovením kořisti‘ uspokojuje svou základní životní potřebu – přežití vlastního druhu. Tento instinkt je sice využíván všemi stopařskými disciplínami, ale u většiny z nich jsou psovi do hlavy mimo to ‚vtloukána‘ určitá pravidla, kdy mu člověk ‚nařizuje‘ jak má stopovat. U mantrailingu je to naopak, pracuje se na principu: ‚Tady máš pachový vzorek (pach), a najdi mi jeho majitele (původce pachu).‘ Bez jakýchkoli omezení a příkazů člověka. Tady si taktiku při práci určuje pes. Psa neučíme stopovat, to on umí milionkrát lépe než my, jediným úkolem psovoda je přesvědčit ho, aby hledal to, co chceme my, aby hledal a našel. Bladhaund je pro tento způsob práce nejvhodnější. Tady jsou právě jeho tvrdohlavost, důslednost, neústupnost, autismus, vytrvalost i samostatné rozhodování obrovskou výhodou. Prostě si sám určí, kudy půjde, jak rychle, sleduje pouze nejsilnější a nejnovější pachovou stopu a psovod je tam skutečně jenom na to, aby mu pomohl, když se dostane do (pro psa) neřešitelné situace.“

Díky svým vynikajícím čichovým schopnostem je vyhledávaným záchranářským psem

Psí autista

Bladhaund patří ke starobylým loveckým plemenům. Jeho pravým domovem, kde se cítí skutečně šťastný, je tedy příroda a les. Tady může naplno uplatnit své vrozené – přímo geniální – stopařské schopnosti a naplno se jim oddat. Stopování je prostě jeho celoživotní vášní, a jestliže se mu někdy do něčeho nechce, pak stopovat se mu chce vždycky. „Krásné přirovnání je, že bladhaund je psí autista. Neumí či nechce dělat nic jiného, než stopovat. To ale umí geniálně. Jsou skutečně popsány případy, kdy tento pes při práci na extrémně dlouhých stopách i zemřel vyčerpáním, než by přestal pracovat. Je neuvěřitelně vytrvalý. Říká se také, že bladhaundovi jde utéct, ale nejde se

mu schovat,“ popisuje jeho nejoblíbenější činnost Lubomír Satora. Mezi metody stopování, při kterých toto plemeno dosahuje výborných výsledků, patří i takzvaný mantrailing.

Chcete-li mít doma šťastného bladhaunda, pak jej berte hodně do přírody, i když odpočinku doma se také nevyhýbá. „Co se týče pohybu, miluje ho, ale podřídí se povaze pána. Miluje dlouhé procházky i ležení na gauči, ale ruch velkoměst nemusí,“ upozorňuje Martina Svobodová na skutečnost, že toto plemeno skutečně není psem, kterého by život ve městě uspokojoval. ■

**Text: Mirka Koničková
Foto: Pes Jira, Shutterstock**